

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΣ

**ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΠΟΛΛΩΝ ΚΡΑΤΩΝ, ΠΕΡΙΟΧΩΝ
ΚΑΙ ΠÓΛΕΩΝ...ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΩΣ ΔÓΓΜΑΤΟΣ.**

• Ευλογίες •
Ιερός Ναός
Αγίου Γεωργίου & Αγίου Νεκταρίου
Αρεταίειο Νοσοκομείο

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ο Τροπαιοφόρος ανήκει στη χορεία των μεγαλομαρτύρων και είναι από τους λαοφιλεστέρους Αγίους της Εκκλησίας μας. Έζησε κατά τα τέλη του 3ου αιώνα μ.Χ. και τας αρχάς του 4ου επί της βασιλείας του Διοκλητιανού, σε μια εποχή σκληρών διωγμών και εξοντωτικών κατά της Χριστιανικής Πίστεως.

Ο Γεώργιος είχε μεγάλο αξίωμα. Ήτο κόμης και διακρινόταν σ' όλες τις στρατιωτικές επιχειρήσεις για την γενναιότητά του και την ανδρεία του. Παρ' όλη τη δόξα όμως και τις τιμές δεν αρνήθηκε να θυσιάση τα πάντα και να ομολογήση με παρρησία ενώπιον του αυτοκράτορος και πολλών αρχόντων την χριστιανική του πίστιν και υπέμεινε βασανιστήρια πολλά και φρικτά που στο τέλος τον ανέδειξαν Μεγαλομάρτυρα.

Πολλά είναι τα θαύματα του Αγίου Γεωργίου. Όχι μόνον αυτά που θα αναφέρθούν εδώ αλλά και πολλά άλλα που πάντοτε και σήμερα εκτελεί σ' όσους προσφεύγουν με πίστι στις πρεσβείες του. Πολλοί ναοί τιμώνται επ' ονόματι του Αγίου Γεωργίου, δείγμα κι' αυτό της αγάπης του λαού προς τον Άγιον, και πολλοί φέρουν το όνομά του, ετσι και εδώ στο **Αρεταίειο**

Νοσοκομείο δεσπόζει ο Ιερός Ναός του Αγίου Γεωργίου απο τον κτίτορα του Γεώργιο Αρεταίο . Ακριβώς δίπλα βρίσκεται και ο Ιερός Ναός του **Αγίου Νεκταρίου** , συνεφόρου και συμπροστάτου του Αρεταίειο Νοσοκομείου εργαζομένου προσωπικού.

Ιστορικό

Ο Μεγαλομάρτυς Γεώργιος γεννήθηκε στην Καππαδοκία περίπου το 275 μ.Χ. , από ευσεβείς γονείς, και έμεινε ορφανός από πατέρα σε ηλικίαν δέκα ετών. Η μητέρα του τον έφερε μαζί της στην Παλαιστίνη όπου ήταν η Πατρίδα της και είχε και τα κτήματά της. Ο Γεώργιος αν και πολύ νεαρός κατατάχθηκε στο στρατό, όπου μάλιστα προήχθη σε μεγάλα αξιώματα, ώστε να παίρνει μέρος και στις συνελεύσεις των ανωτάτων αξιωματούχων του Κράτους. Ο Διοκλητιανός τον εκτιμούσε πολύ.

Από την εποχή του αυτοκράτορος Δεκίου μέχρι την εποχή που ανέλαβε τον θρόνον ο Διοκλητιανός, το 284 μ. Χ., η Χριστιανική Εκκλησία επειδή είχε ειρήνη αυξήθηκε πάρα πολύ. Οι Χριστιανοί είχαν πάρει πολλές δημόσιες θέσεις, είχαν κτίσει πολλούς και μεγάλους ναούς, είχαν κτίσει σχολεία και είχαν οργανώσει και την διοίκηση και την διαχείριση των εκκλησιών και της Φιλανθρωπίας.

Ο Διοκλητιανός όταν ανέλαβε τα καθήκοντά του εργάσθηκε στην αρχή για την οργάνωσι του αχανούς Κράτους του. Προσέλαβε στρατηγούς ως βοηθούς του και τους ονόμασε αυτοκράτορες και Καίσαρες και αφού επέτυχε να υποτάξη τους εχθρούς του Κράτους του, και να σταθεροποιήσει τα σύνορά του, στράφηκε στα εσωτερικά ζητήματα. **Δυστυχώς στράφηκε εναντίον της Χριστιανικής Θρησκείας** για ν' ανορθώσει την ειδωλολατρίαν και **θεοποίησε την ιδέα του αυτοκράτορος**. Γι' αυτό λοιπόν τον λόγον κάλεσε τους βοηθούς του Καίσαρα το 303 μ. Χ. και τους στρατηγούς στην πρωτεύουσα του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους σε τρεις γενικές συγκεντρώσεις. Μεταξύ τους βρισκόταν και ο Γεώργιος που διακρίθηκε πολλές φορές στους πολέμους.

Συγκεντρώθηκαν λοιπόν όλοι, για να πάρουν αποφάσεις για την εξόντωση και τον αφανισμό της χριστιανικής πίστεως. Πρώτος μίλησε ο Διοκλητιανός και επέβαλε σ' όλους ν' αναλάβουν τον εξοντωτικό αγώνα εναντίον του Χριστιανισμού. Όλοι υποσχέθηκαν ότι θα καταβάλουν κάθε προσπάθεια, για να εξαλείψουν την Χριστιανική θρησκεία από το Ρωμαϊκό Κράτος. Τότε ο γενναίος Γεώργιος στάθηκε στον μέσον του συνεδρίου και είπε: Γιατί, βασιλεύ και άρχοντες, θέλετε να χύσετε αίμα δίκαιον και άγιον και να εξαναγκάσετε τους χριστιανούς να προσκυνούν και να λατρεύουν τα είδωλα; Και διεκήρυξε την αλήθεια της Χριστιανικής θρησκείας και την Θεότητα του Χριστού.

Μόλις τελείωσε, συγχύσθηκαν όλοι με την ομολογία του αυτή, και προσπάθησαν να τον πείσουν να μετανοήσει για όσα είπε για να καταπραυνθεί και ο Διοκλητιανός. Αλλά ο Γεώργιος ήταν σταθερός και με θάρρος διεκήρυττε την χριστιανικήν πίστιν του.

Στη φυλακή και τα Βασανιστήρια

Ωργισμένος ο Διοκλητιανός διέταξε να τον κλείσουν στην φυλακή και να του περισφίξουν τα πόδια του στο ξύλο και πάνω στο στήθος του να του βάλουν μεγάλη και βαρεία πέτρα, αφού τον ξαπλώσουν ανάσκελα.

Το άλλο πρωί ο Διοκλητιανός διέταξε να του παρουσιάσουν τον Γεώργιον, για να τον ανακρίνει. Ο Γεώργιος έμεινε ακλόνητος στην ομολογία του, και παρ' όλες τις κολακείες και τις υποσχέσεις που του έδωσε ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός, διεκήρυττε την πίστη του και μιλούσε για τους ουράνιους θησαυρούς. Τότε, αφού ωργίσθηκε ο Διοκλητιανός, διέταξε τους δημίους να δέσουν τον Άγιον σ' ένα μεγάλον τροχόν για να κομματιασθεί το σώμα του. Μάλιστα ειρωνεύθηκε την ανδρεία του Αγίου και τον κάλεσε να προσκυνήσει τα είδωλα. Ο Άγιος Γεώργιος ευχαρίστησε τον Θεόν που τον αξίωνε να δοκιμασθεί και δέχθηκε με ευχαρίστηση να υποστεί το φοβερό αυτό μαρτύριο, με το οποίον θα κομματιαζόταν σε μικρά και λεπτά κομμάτια ολόκληρο το σώμα του, επειδή γύρω - γύρω από τον τροχόν υπήρχαν μπηγμένα κοφτερά σίδερα, που έμοιαζαν με μαχαίρια. Πράγματι μόλις ο τροχός κινήθηκε, τα κοφτερά σίδερα άρχισαν να κόβουν το σώμα του. Τότε ακούσθηκε μια φωνή από τον ουρανό που έλεγε: «Μη φοβάσαι Γεώργιε, γιατί εγώ είμαι μαζί σου» και αμέσως ένας άγγελος ελευθέρωσε τον άγιον, αφού τον έλυσε από τον τροχόν και θεράπευσε όλο το καταπληγωμένο σώμα του.

Ο Γεώργιος αφού απέκτησε το θαυμάσιο παράσημά του και με αγγελικήν όψη παρουσιάστηκε στο Διοκλητιανό που με άλλους είχε πάει να κάνει θυσία. Μόλις τον είδαν, έμειναν όλοι έκθαμβοι και απορημένοι. Μάλιστα μερικοί ισχυρίζοντο ότι είναι κάποιος που του μοιάζει, και άλλοι ότι είναι φάντασμα. Όπως εσχολίαζαν το γεγονός εμφανίσθηκαν μπροστά στο βασιλιά δύο από τους αξιωματικούς του, ο **Πρωτολεών** και ο **Ανατόλιος** με **χίλιους στρατιώτες** και **ωμολόγησαν την πίστι τους στον Χριστό.**

Ο Διοκλητιανός θύμωσε τόσο που διέταξε να γεμίσουν αμέσως ένα λάκκον με ασβέστη και νερό και να ρίξουν μέσα τον Γεώργιον και να τον αφήσουν τρεις ημέρες και τρεις νύκτες, έτσι που να διαλυθούν τα κόκκαλά του.

Οι δήμιοι πράγματι έρριξαν τον Άγιο στο ζεματιστό ασβέστη και έκλεισαν και το στόμιο του

λάκκου. Ύστερα από τρεις ημέρες ο Διοκλητιανός έστειλε στρατιώτες ν' ανοίξουν τον λάκκο, οπότε βρήκαν τον Άγιον Γεώργιον όρθιον μέσα στον ασβέστη και προσευχόταν. Το γεγονός εντυπωσίασε και προκάλεσε θαυμασμό και **ενθουσιασμό στο λαό που φώναζε ότι «ο Θεός του Γεωργίου είναι Μεγάλος»**. Και ο Διοκλητιανός ζήτησε εξηγήσεις από τον Γεώργιον, πού έμαθε τις μαντικές τέχνες και πώς τις χρησιμοποιεί. Ο Γεώργιος τότε του απάντησε ότι ήταν τα γεγονότα αποτελέσματα της Θείας Χάριτος και Δυνάμεως και όχι έργα μαγείας και γοητείας.

Ο Διοκλητιανός οργισμένος διέταξε να του φορέσουν πυρακτωμένα παπούτσια με σιδερένια καρφιά και να τον εξαναγκάζουν να περιπατεί. Και ο άγιος προσευχόταν και περιπατούσε χωρίς να πάθη τίποτα. Πάλι διέταξε να τον φυλακίσουν και σκέφθηκε να συγκαλέσει τους άρχοντες, για να συσκεφθούν τι έπρεπε να κάνουν στον Γεώργιο. Και αφού τον έδειραν τόσον πολύ με μαστίγια και κατεπλήγωσαν ολόκληρο το σώμα του αγίου, τον παρουσίασαν στον Διοκλητιανό, ο οποίος έμεινε έκπληκτος βλέποντας τον Γεώργιο να λάμπει σαν Άγγελος. Σκέφθηκε λοιπόν, ότι αυτό το φαινόμενο γίνεται με τις μαγείες. Γι' αυτό **κάλεσε τον μάγο Αθανάσιον**, για να λύσει τα μάγια του Γεωργίου.

Μένει αβλαβής απ' το δηλητήριο

Έλθε πράγματι ο μάγος Αθανάσιος και κρατούσε στα χέρια του δυο πήλινα αγγεία, στα οποία υπήρχε δηλητήριο. Μάλιστα στο πρώτον υπήρχε το δηλητήριο που αν το έπινε κανείς θα τρελαινόταν και στο δεύτερο, τέτοιο, ώστε πίνοντάς το να πεθάνει.

Πράγματι οδήγησαν τον άγιο στο Διοκλητιανό και στον μάγο Αθανάσιον. Ο βασιλεύς διέταξε να του δώσουν να πιει το πρώτον δηλητήριο. Και ο άγιος χωρίς δισταγμό ήπια το δηλητήριο του πρώτου δοχείου αφού προηγουμένως προσευχήθηκε λέγοντας **«Κύριε Ιησού Χριστέ ο Θεός ημών, ο ειπών καν θανάσιμόν τε πίωσιν ου μη αυτούς βλάβη θαυμάστωσον νυν τα ελέη σου»**. Και δεν έπαθε τίποτα απολύτως.

Μόλις είδαν ότι δεν έπαθε τίποτα, ο βασιλεύς διέταξε να του δώση ο μάγος και το δεύτερον το θανάσιμον. Το ήπια και αυτό χωρίς να πάθει το παραμικρό. Τότε όλοι έμειναν έκπληκτοι μόλις είδαν το θαύμα αυτό. Ο Διοκλητιανός εξακολουθούσε να επιμένει ότι για να μην πεθάνη ο Γεώργιος είχε δικά του μάγια. Ο μάγος Αθανάσιος που ήξερε πόσο δραστικά ήταν τα δηλητήρια που έδωσε στον Άγιο Γεώργιο αφού γονάτισε μπροστά στον μάρτυρα ωμολόγησε την Πίστιν του στον Αληθινόν Θεόν. Τότε ο Διοκλητιανός διέταξε και εφόνευσαν τον Αθανάσιον αμέσως. Εκείνη την στιγμή έφθασε και η γυναίκα του Διοκλητιανού Αλεξάνδρα, η οποία ομολόγησε την πίστιν της στον Αληθινόν Θεόν. Και ο σκληρός και άκαρδος Διοκλητιανός διέταξε να την φυλακίσουν και την επομένη να της κόψουν το κεφάλι. Η Αλεξάνδρα ενώ προσευχόταν στην φυλακή παρέδωσε την ψυχή της στα χέρια του Θεού.

Μαρτυρικόν τέλος του Μεγαλομάρτυρος

Ο άγιος Γεώργιος κλείσθηκε στην φυλακή και την νύκτα είδε στο όνειρό του τον Χριστόν, ο οποίος του ανήγγειλε ότι θα πάρει τον στέφανον του μαρτυρίου και θα αξιωθεί της αιωνίου ζωής. Σαν ξημέρωσε διατάχθηκαν οι στρατιώτες να παρουσιάσουν μπροστά του τον άγιο. Πράγματι ο Άγιος Γεώργιος βάδιζε γεμάτος χαρά προς τον βασιλέα, επειδή προγνώριζε ότι

έφθασε το τέλος του. Μόλις λοιπόν τον αντίκρουσε ο Διοκλητιανός του πρότεινε να πάνε στο ναό του Απόλλωνος για να θυσιάσει στο είδωλό του. Αφού μπήκε ο Γεώργιος στο ναό σήκωσε το χέρι του και αφού έκανε το σημείο του σταυρού διέταξε το είδωλον να πέσει. Αμέσως το είδωλον έπεσε και κομματιάσθηκε.

Ο ιερέας των ειδώλων και ο λαός τόσο πολύ θύμωσαν που φώναζαν στον Βασιλέα να θανατώσει τον Γεώργιον. Ο Διοκλητιανός εξέδωσε τότε διαταγή, και **ο δήμιος του απέκοψε την κεφαλήν.**

Το θαύμα του δράκοντος

Στην Ανατολική επαρχία της Ατταλείας και στην πόλη Αλαγία (ή Αλάνια) βασίλευε κάποιος Σέλβιος που ήταν πολύ χριστιανομάχος. Είχε βασανίσει πολλούς χριστιανούς για ν' αρνηθούν την πίστη τους και έπειτα τους φόνευε.

Κοντά στην πόλη υπήρχε ένας δράκοντας φοβερός που καθημερινά άρπαζε ανθρώπους ή ζώα και τα κατέτρωγε. Οι κάτοικοι είχαν πανικοβληθεί και απέφευγαν να περνούν απ' εκεί. Κάποτε ο βασιλιάς συνεκέντρωσε τον στρατό του και πήγαν για να σκοτώσουν το άγριο θηρίο. Όμως τίποτα δεν επέτυχαν και επέστρεψαν άπρακτοι.

Όταν είδαν οι κάτοικοι ότι ο βασιλιάς απέτυχε να σκοτώσει τον δράκοντα, πήγαν να τον ερωτήσουν γιατί δεν μπόρεσε να βρει τρόπους να εξοντώσει το φοβερό θηρίο. Τότε ο βασιλιάς ύστερα από συμβουλήν που του έδωσαν οι ιερείς των ειδώλων, είπε προς το πλήθος: «Γνωρίζετε ότι επιχειρήσαμε αρκετές φορές να φονεύσουμε το θηρίο και δεν το κατορθώσαμε, γιατί έτσι ήταν το θέλημα των θεών. Τώρα λοιπόν κατά την εντολή τους θα πρέπει ο καθένας μας να στέλνη το παιδί του για να το τρώγει ο δράκοντας. Ακόμα και εγώ θα στείλω την μοναδική μου κόρη, όταν θα έλθει η σειρά της». Έτσι λοιπόν ο λαός υπήκουσε στη διαταγή του βασιλιά γιατί δεν μπορούσε να κάνει και διαφορετικά. Έστειλαν λοιπόν τα παιδιά τους με δάκρυα και με θρήνους για να καταβροχθίζονται από το θηρίον.

Όταν ήλθε και η σειρά της κόρης του βασιλιά ξετυλίχθηκαν τραγικές σκηνές. Ο βασιλιάς κτυπούσε το στήθος του, το πρόσωπό του, τραβούσε τα γένηια του και με λυγμούς έλεγε: «Αλλοίμονον σε μένα τον ταλαίπωρον! Τι να πρωτοκλάψω γλυκύτατό μου παιδί; Τον χωρισμόν μας ή τον ξαφνικόν σου θάνατον που πρόκειται να ιδω σε λίγο; Τι να πρωτοθρηνήσω, αγαπημένο μου παιδί, το κάλλος σου ή τον τρόπον που σε λίγο θα νοιώσης καθώς θα σε κατασπαράζει το άγριο θηρίο; Αλλοίμονον, κόρη μου, που έλαμπες σαν πολύφωτη λαμπάδα στο παλάτι μου και επερίμενα την ώραν που θα εόρταζα τους χαρούμενους γάμους σου. Πού θα βρω πια παρηγοριά και πώς θα ζήσω μακριά σου; Τι τη θέλω την ζωή και τα παλάτια χωρίς εσένα;» Αυτά έλεγε ο απαρηγόρητος βασιλιάς. Έπειτα γύρισε προς το πλήθος και είπε:

«Αγαπητοί μου φίλοι και άρχοντες, σας ζητώ να με ελεήσετε και να με συμπονέσετε. Σας προσφέρω πλούτη όσα θέλετε, και ακόμη την βασιλείαν μου, αλλά να μου κάνετε μίαν χάρη. Να μου χαρίσετε το αγαπημένο και μονάκριβο παιδί, αλλιώς αφήστε με κι εμένα να πάω μαζί της».

Κανένας όμως δεν συγκινήθηκε από τα λόγια του βασιλιά γιατί αυτός ήταν που εξέδωσε διαταγή, για να βρίσκουν τα παιδιά τους τέτοιο οικτρό τέλος. Έτσι με μια φωνή όλοι του είπαν ότι έπρεπε να εφαρμοσθρί και στο παιδί του η διαταγή του.

Μη μπορώντας να κάνει διαφορετικά ο βασιλιάς την συνώδευσε μέχρι την πύλη της πόλεως. Αφού την αγκάλιασε και την κατεφίλησε κλαίοντας την παρέδωσε στους ανθρώπους για να την

• Ευλογίες •
Ιερός Ναός
Αγίου Γεωργίου & Αγίου Νεκταρίου
Αρεταίειο Νοσοκομείο

οδηγήσουν κοντά στην λίμνη. Πράγματι οι άνθρωποι την άφησαν εκεί και έφυγαν. Ο λαός έβλεπε μέσα από τα τείχη την κόρη που καθόταν κοντά στη λίμνη και περίμενε να έλθρι το θηρίον για να την κατασπαράξει.

Εκείνον τον καιρό ο Μέγας Γεώργιος, που δεν είχε ακόμη ομολογήσει την Χριστιανική του πίστιν, ήτο κόμης και αρχηγός στρατιωτικής μονάδος στο στράτευμα του Διοκλητιανού, επέστρεφε στην Καππαδοκία από ένα πόλεμον που συνεξεστράτευσε με τον Διοκλητιανόν, κατ' οικονομίαν Θεού πέρασε και από την λίμνην και όταν είδε το νερό θέλησε να ποτίσει το άλογο του και να ξεκουρασθεί και ο ίδιος.

Όταν είδε την κόρη να κλαίει ασταμάτητα και να διακατέχεται από αγωνία και τρόμον την πλησίασε και την ερώτησε γιατί έκλαιγε και ακόμη ποιος ήταν ο λόγος που την παρακολουθούσε ο λαός μέσα από τα τείχη. Η κόρη του είπε ότι αδυνατούσε να του διηγηθεί τα όσα συνέβησαν και τα όσα επρόκειτο να συμβούν και τον παρεκάλεσε να ιππεύσει τον ίππον του και να φύγει όσον πιο σύντομα μπορούσε, γιατί κινδύνευε να χάσει την ζωή του και ήταν τόσο νέος και ωραίος». Ο Άγιος επέμενε να μάθει τι της συνέβη. Και αυτή του είπε: «Είναι μακρά η αφήγησις, κύριέ μου, και δεν μπορώ να σου διηγηθώ τα καθέκαστα αυτήν την ώρα. Μόνον σου λέγω και σε παρακαλώ να φύγης τώρα αμέσως για να μην θανατωθής μαζί μου άδικα». Και ο άγιος της είπε: «Πες μου την αλήθεια, γιατί κάθεις εδώ και ορκίζομαι στον Θεό που πιστεύω εγώ, ότι δεν θα σε αφήσω μόνη, αλλά θα σε ελευθερώσω από τον θάνατον. αλλιώς θ' αποθάνω μαζί σου». Τότε η κόρη στέναξε πικρώς και διηγήθει στον άγιον τα όσα συνέβησαν. Αφού άκουσε ο άγιος τα γεγονότα ερώτησε την κόρην: «Ο πατέρας σου και η μητέρα σου και ο λαός σε ποιόν θεόν πιστεύουν;» Και εκείνη απεκρίθη: «Πιστεύουν στον Ηρακλή και στην μεγάλη θεάν Άρτεμιν». Ο Άγιος τότε της είπε: «Από σήμερα να μη φοβάσαι ούτε και να κλαις. Μόνον πίστεψε στον Χριστόν που πιστεύω εγώ και θα δεις την δύναμη του Θεού μου». Η βασιλοπούλα απήντησε στον άγιον: Πιστεύω, κύριέ μου, μ' όλη μου την ψυχή και μ' όλη μου την καρδιά». Ο άγιος συνέχισε: **«Έχε θάρρος στο θεό που δημιούργησε τον ουρανό και την γην και την θάλασσα διότι ο Χριστός πρόκειται να καταργήσει την δύναμιν του θηρίου και θα ελευθερωθούν και ακόμη θα διώξουν το φόβο του θηρίου όλοι οι κάτοικοι του τόπου αυτού. Μείνε λοιπόν εδώ και μόλις ιδής το θηρίον να έρχεται, φώναξέ με».**

Τότε ο Άγιος έκλινε τα γόνατά του στη γη και αφού ύψωσε τα χέρια του προς τον ουρανό προσευχήθηκε λέγοντας: **«Ο Θεός ο Μέγας και Δυνατός, ο καθημένος επί των Χερουβίμ και επιβλέπων αβύσσους, ο ων ευλογητός και διαμένων εις τους αιώνας, Συ γνωρίζεις τας καρδίας ότι είναι μάταιες. Συ, Φιλάνθρωπε Δέσποτα, ο των προαιωνίων θαυμασίων Θεός, τον οποίον ούτε έννοια μπορεί να συλλάβει ούτε λόγος να ερμηνεύσει επίβλεψον και τώρα επ' εμέ τον ταπεινόν και φανέρωσέ μου τα ελέη σου. Υπόταξε υπό τους πόδας μου το πονηρόν αυτό θηρίον, για να γνωρίσουν όλοι ότι υπάρχεις μαζί μου και είσαι Συ ο μόνος θεός και εκτός από εσένα άλλος δεν υπάρχει».** Τότε ηκούσθη φωνή από τον ουρανό η οποία έλεγε: «Εισηκούσθη η δέησίς σου, Γεώργιε, και κάνε όπως θέλεις, διότι εγώ θάμαι πάντοτε μαζί σου». Μόλις ετελείωσε την προσευχή ο Άγιος εφάνη το άγριο θηρίο. Όταν το είδε η κόρη εφώνασε: **«Αλλοίμονόν μου, κύριέ μου. Έρχεται το θηρίο για να με κατασπαράξη».**

Τότε ο Άγιος έτρεξε για να συναντήσει το θηρίον. Έβγαζε από τα μάτια του φωτιά και ήταν τόσο εξαγριωμένο και απαίσιον ώστε παρουσίαζε ένα θέαμα φοβερόν. Αμέσως ο Άγιος έκαμε το

• Ευλογίες •
Ιερός Ναός
Αγίου Γεωργίου & Αγίου Νεκταρίου
Αρεταίειο Νοσοκομείο

σημείον του Τιμίου Σταυρού και είπε: **«Κύριε ο Θεός μου, ημέρεψε για χάρι μου, που είμαι δούλος σου, το θηρίο αυτό για να πιστέψη ο λαός στο όνομά σου το Άγιον»**. Έτσι και έγινε. Ο

φοβερός δράκοντας με τα μεγάλα δόντια έπεσε στα πόδια του ίππου του αγίου και ενώ κυλιόταν, εβρυχάτο. Μόλις η βασιλοπούλα είδε το θέαμα αυτό ένοιωσε μεγάλη χαράν. Και ο Άγιος της είπε: «Βγάλε την ζώνη σου και δέσε μ' αυτήν τον δράκοντα από τον λαιμόν». Αμέσως τότε η κόρη άφοβα έβγαλε την ζώνη της και έδεσε τον δράκοντα, και ευχαριστούσε τον Άγιον που την εγλύτωσε από τον βέβαιον θάνατον. Ο Άγιος αφού ανέβηκε στο άλογό του είπε προς την βασιλοπούλα: «Σύρε τον δράκοντα με την ζώνη σου μέχρι την πόλι».

Όταν είδαν οι κάτοικοι το παράξενον συμβάν ότι δηλαδή μια κόρη σύρει τον δράκοντα δεμένον, τράπησαν σε φυγήν. Ο Άγιος Γεώργιος τους εφώναξε: «Μη φοβείσθε, σταθήτε και θα δείτε την δόξαν του Θεού και την σωτηρία σας». Τότε σταμάτησαν όλοι απορημένοι και περίμεναν να δουν τι θα τους δείξη. Τους προέτρεψε λοιπόν να πιστέψουν στον Αληθινόν Θεόν και αυτοί δέχτηκαν με χαρά. Αφού εσήκωσε το χέρι του κύπησε με το ακόντιον τον δράκοντα και το φοβερό τέρας σκοτώθη. Έπειτα αφού επήρε από το χέρι την βασιλοπούλα την παρέδωσε στον βασιλιά. Όλοι ένοιωσαν μεγάλη και ανέκφραστη χαρά και αφού γονάτισαν, καταφιλούσαν τα πόδια του Αγίου και ευχαριστούσαν τον Πανάγαθον Θεόν, διότι τους ελευθέρωσε από το θηρίο κι έτσι σταμάτησε η θυσία των παιδιών τους.

Ο Άγιος Γεώργιος κάλεσε από κάποια πόλη της Αντιοχείας τον Επίσκοπον Αλέξανδρον και εβάπτισε τον βασιλιά και τους άρχοντας και ολόκληρο τον λαόν. Μέσα σε δεκαπέντε μέρες εβάπτισε σαρανταπέντε χιλιάδες.

Αφού λοιπόν βαπτίσθηκαν όλοι και έγινε μεγάλη χαρά στη γη και στον ουρανόν έκτισαν και μια μεγάλη εκκλησία επ' ονόματι του τρισυποστάτου Θεού. Ο Άγιος πήγε να την δει. Μόλις μπήκε στο Άγ. Βήμα και προσευχήθηκε βγήκε πηγή αγιάσματος και σκορπίσθηκε ευωδία στο Ναό. Η πηγή αυτή σώζεται μέχρι σήμερα.

Ο Διάβολος του στήνει ενέδρα

Ο Άγιος αφού απεχαιρέτησε τον βασιλέα και τον λαόν έφυγε για την πατρίδα του Καππαδοκία. Στο δρόμο του τον συνάντησε ο διάβολος μετασχηματισμένος σε μορφή ανθρώπου. Εκρατούσε και δύο ραβδιά πάνω στα οποία στηριζόταν σαν γέρος. Φαινόταν μάλιστα σαν νικημένος και καταφρονημένος στρατιώτης. Είπε λοιπόν με ταπείνωσιν προς τον Άγιον: «Χαίρε Γεώργιε». Ο Άγιος αμέσως αντελήφθη ότι πρόκειται περί διαβόλου και του είπε: **«Ποιος είσαι και πως με ξέρεις; Εάν δεν ήσουνα πονηρός διάβολος δεν θα μπορούσες να με ξέρεις, εφ' όσον ποτέ δεν μ' έχεις ξαναδει»**. Ο διάβολος είπε: «Πώς τολμάς να υβρίζης τους Αγγέλους του Θεού και ρωτάς ποιος είμαι εγώ; Μάθε να μιλάς καλά». Ο Άγιος τότε απεκρίθη: «Αν είναι έτσι όπως μου τα λες και είσαι Άγγελος ακολούθησέ με. Αν όμως είσαι πνεύμα πονηρόν να μην μετακινηθείς από τη θέση σου». Μόλις ετελείωσε τον λόγο του αυτό ο Άγιος, ο διάβολος βρέθηκε δεμένος και εφώναξε δυνατά: «Αλλοίμονόν μου! Τι κακή ώρα ήταν αυτή που σε συνάντησα! Τι κακόν έπαθα να πέσω στα χέρια σου ο ταλαίπωρος!».

Ο Άγιος βεβαιώθηκε ότι ήταν πνεύμα πονηρόν και του είπε: «Σε ορκίζω στο Θεό, να μου πης τι επρόκειτο να μου κάνεις». Και ο δαίμονας είπε: «Εγώ, Γεώργιε, είμαι από το δεύτερον τάγμα του σατανά και όταν ο Θεός έκαμε τον ουρανόν και διεχώριζε την γην από τα ύδατα ήμουν παρών.

• Ευλογίες •
Ιερός Ναός
Αγίου Γεωργίου & Αγίου Νεκταρίου
Αρεταίειο Νοσοκομείο

Εγώ έκαμα φοβερές βροντές και αστραπές, εγώ έδεσα κεφαλές και τώρα εξ αιτίας της υπερηφάνειάς μου κατάντησα κάτω στον Άδη και έγινε δαίμονας. Αλλοίμονόν μου, Γεώργιε, γιατί ζήλεψα την χάριν που σου δόθηκε και ήλθα να σε παραπλανήσω να με προσκυνήσεις. Αλλά πλανήθηκα και απατήθηκα. Αλλοίμονόν μου τι κακό εζήτησα να πάθω και δεν ημπορώ να λυθώ!

Σε παρακαλώ, Γεώργιε, θυμήσου την προηγούμενή μου ευτυχία και μην με αφήσεις να επιστρέψω στην άβυσσον γιατί σου τα είπα όλα». Τότε ο Άγιος αφού ύψωσε τα χέρια στον ουρανό είπε: «Σ' ευχαριστώ, Κύριέ μου, διότι μου παρέδωκες στα χέρια μου τον πονηρόν δαίμονα, ο οποίος πρόκειται να σταλή σε σκοτεινό τόπον για να τιμωρήται αιώνια». Μόλις είπε αυτά ο Άγιος επετίμησε και απέλυσε το πονηρόν πνεύμα.

Έκτοτε ο Άγιος προεγνώρισε ότι είναι θέλημα Θεού να μαρτυρήσει για την αγάπη του Χριστού.

.....Έτσι πήγε στον Διοκλητιανόν όπου με θάρρος διεκήρυξε την πίστιν του και εμαρτύρησε δίνοντας το αίμα του για την αγάπη του Χριστού.

Η μνήμη του εορτάζεται την 23ην Απριλίου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ Ήχος δ'

Ως των αιχμαλώτων ελευθερωτής, και των πτωχών υπερασπιστής, ασθενούντων ιατρός, βασιλέων υπέρμαχος, Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, σωθήναι τας ψυχάς ημών.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ήχος δ'. Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ

Γεωργηθείς υπό Θεού ανεδείχθης, της ευσεβείας γεωργός τιμιώτατος, των αρετών τα δράματα συλλέξας σ' εαυτώ, σπείρας γαρ εν δάκρυσιν, ευφροσύνη θερίζεις. αθλήσας δε δι' αίματος, τον Χριστόν εκομίσω και ταις πρεσβείαις Άγιε ταις σαις, πάσι παρέχεις, πταισμάτων συγχώρησιν.